

At sige verden ret farvel

Mel.: A. P. Berggreen 1849

Sats: Georg Klinting 2009

Sopran

Alt

Baryton

At si - ge ver - den ret far - vel i li - vets gry og li - vets kvæld er
 Hvor tit hos dig end trøst jeg fandt, når hjer - tet skjalv, og grå - den randt, og
 O. Je - sus, Her - re, bro - der sød! Du ken - der bedst den bi - tre død, du

5

li - ge tungt at nem - me; det lær - tes al - drig her på jord, var,
 ver - dens bøl - ger brus - te, ved stø - vet hæn - ger dog min sjæl, og
 har den o - ver - vun - det; vor skab - ning grant og ken - der du, ved

9

Je - sus, ej du i dit ord hos os, som du er hjem - me.
 slan - gen bi - der i min hæl, skønt du dens ho - ved knu - ste.
 godt, vi al - le ser med gru vort ti - me - glas ned - run - det.

4 O, kom du, som engang, jeg ved,
 du i din Faders herlighed
 skal klart dig åbenbare,
 var det i gry, var det i kvæld,
 jeg skyndte mig med kort farvel
 i sky til dig at fare.

6 Kom i den sidste nattevagt
 i en af mine kæres dragt,
 og sæt dig ved min side,
 og tal med mig, som ven med ven,
 om, hvor vi snart skal ses igen
 og glemme al vor kvide!

8 O, lad mig i min sidste stund
 det høre af din egen mund,
 som ånd og liv kan tale,
 hvor godt der er i Himmerig,
 og at du stol har sat til mig
 i dine lyse sale!

5 Men kommer døden førend du,
 kom da i løn, og kom i hu,
 hvor mørkt der er i graven!
 Omstrål mig, så jeg glemmer den,
 salv øjet på din syge ven,
 så jeg kan se Guds-haven!

7 Kom, som du vil! jeg ved det vist,
 du selv har sagt, at her og hist
 du kendes vil på røsten
 den røst, hvorved trods verdens larm
 os hjertet brænde kan i barm
 og smelte hen i trøsten.

9 Før døden med sin istap-hånd
 gør skel imellem støv og ånd,
 bortvifter hjertets varme,
 indslumre skal jeg da med lyst,
 som barnet ved sin moders bryst,
 i dine frelserarme.